

กุล ่องสุวรรณ

กุล เมืองสุวรรณ ไวยวจักรวัดปากน้ำ และกรรมการบริหารสมาคมฯ ฝ่ายธรรมนิเทศ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ วัดปากน้ำ เป็นถึงอุปัชฌาย์อาจารย์อันประเสริฐของข้าพเจ้า ในวันอันเป็นมหามงคล สมโภชชนมายุครบ ๑๐๐ ปี จึงขอกราบนมัสการอย่างสูงยิ่งแด่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ โอกาสนี้ เมื่ออุปสมบท ณ วัดปากน้ำ หลวงพ่อดำท่านได้เมตตาให้เกียรติแก่ข้าพเจ้าโดยได้ให้มาอยู่กับท่านที่กุฏิเจ้าอาวาส ซึ่งคนแรกที่อยู่กับท่านก็คือ นายห้างสวัสดิ์ โอสธานุเคราะห์ นายห้างได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า พอตกคำหลวงพ่อดำท่านก็จะมาตามให้ไปนั่งภาวนา **“สัมมา อะระหัง”** ที่ในพระอุโบสถ

ข้าพเจ้าได้มาพิจารณาเห็นว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำท่านทำงาน

หนักมาก ในการแจกพระของขวัญเพื่อให้ได้เงินสร้าง รร. ปริยัติธรรม ซึ่งมีราคาหลายล้านบาท ต้องประสิทธิประสาทพระให้แก่ทุกคนและทุกองค์ที่แจก ทั้งยังต้องอธิบายถึงคำอธิษฐานพระของขวัญก่อนแจกด้วย กินเวลาเกือบ ๒ ชั่วโมง

จึงได้ชักชวนพระผู้ใหญ่ บรรดาศิษย์และญาติโยม ซื้อเครื่องบันทึกเสียง

เวลานั้นไม่มีใคร นอกจากของสหรัฐอเมริกา ยี่ห้อ “รีเวียร์” ราคาหนึ่งหมื่นบาทเศษ นอกจากอัดเสียงพูดแล้ว ยังอัดทางวิทยุกระจายเสียงได้ด้วย ส่วนเทปบันทึกเสียงนั้น เวลานั้นราคาม้วนละหนึ่งร้อยยี่สิบบาท เป็นเงินประมาณห้าพันบาท ช่วยทุนแรงท่านในการสอนธรรมกิติ ในการแจกพระของขวัญกิติ และยังได้บันทึกการแสดงพระธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณทุกครั้ง ต่อมาเครื่องบันทึกเสียงนี้ได้ช่วยบันทึกคำบรรยายของพระอาจารย์สอนพระปริยัติธรรมแก่พระภิกษุสามเณรและยังได้นำเทปนั้นมาเปิดฟัง ทบทวนเพิ่มความรู้ความเข้าใจก่อนเข้าสอบในสนามหลวงอีกด้วย ซึ่งต่อมาข้าพเจ้าได้ทราบในภายหลังอันเป็นที่น่ายินดีว่า พระภิกษุสามเณรพากันสอบไล่ได้มาก

การแจกพระของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อบานแจกพระของขวัญรุ่นที่ ๑ นั้น เป็น

เวลาที่ตรงกับสงครามเกาหลีพอดี ไทยในฐานะที่เป็นภาคีขององค์การสหประชาชาติได้ส่งทหารไปร่วมรบด้วย ในตอนเย็นๆ ข้าพเจ้ามักจะนั่งอยู่กับหลวงพ่อบาน ทหารที่จะไปสงคราม

เกาหลีจะสะพายเป้มารับพระของขวัญแทบทุกวัน หลวงพ่อบานประสิทธิประสาทเสร็จแล้ว ท่านก็จะบอกว่า “ไม่เป็นไรแล้วก็กลับบ้านได้” คือหมายถึงไม่ตาย แล้วท่านก็จะบอกว่า เมื่อกลับมาแล้วก็มาเล่าให้ฟังบ้าง แล้วเขา

เหล่านั้ันยังไม่ทันกลับบ้าน (ในประเทศไทย) บางรายเขาก็ได้เขียนจดหมายมาเล่าถึงความคักดีลัทธิต่างๆ ของพระของขวัญที่เขาได้ประสบมา เช่นเขาเล่าว่า ขนาตออกไปทำการยิงเผาชนกันแทบไม่เว้นแต่ละวันก็รอดมีชัยมาได้ทุกครั้งหาได้ระคายผิวหนังไม่ ร้อยเอกคนหนึ่งเพิ่งกลับจากสมรภูมิเกาหลิ พบกับข้าพเจ้าที่ทำงาน เขาไม่ทราบว้าข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดปากน้ำ ข้าพเจ้าได้ถามเขาว่า ในสมรภูมิเกาหลิ

พระของไครมีชื่อเสียงมาก เขาตอบทันทีว่า พระของหลวงพ่อวัดปากน้ำมีชื่อเสียงมาก

คงจะด้วยกิตติศัพท์นี้เอง เพื่อได้รวดเร็วขึ้น ท่านเจ้ากรมผสม ๒๑ เวลานั้นเป็นท่านผู้ใด ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบเหมือนกัน ท่านได้นิมนต์หลวงพ่อวัดปากน้ำไปเจริญพระพุทธรณ์และฉันทดาหารเสร็จแล้วก็ขอให้ท่านแจกพระของขวัญที่นั่นเลย ด้วยเหตุนี้ ผู้คนจึงพากันมารับพระของขวัญวันหนึ่งๆ เป็นจำนวนมาก ทีโนโบสถ์พระครูสมุทรเจริญ ต้องจัดลำดับผู้ที่จะไปรับพระของขวัญ ท่านพระครูท่านอยู่ที่หน้าพระอุโบสถจัดผู้ที่จะรับพระให้เข้าไปรับเป็นชุดๆ และในที่พระอุโบสถก็ต้องมีพระภิกษุคอยช่วยจัดลำดับต่อ มิฉะนั้นผู้คนก็จะเข้าไปแย่งกันรับพระ ทำให้หลวงพ่อท่านทำงานลำบากมาก เมื่อสมัยที่กุฎิเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบันยังไม่ได้สร้าง กุฎิแถวนั้นเป็นกุฎิไม้ ซึ่งอยู่ในบริเวณเดียวกันกับกุฎิเจ้าอาวาสหลังเดิมมีโต๊ะขนาดสี่เหลี่ยมผืนผ้าที่หลวงพ่อนั่งคนรับพระของขวัญไปล้อมหมดสี่ด้าน มองไม่เห็นท่านเลย ทำให้ท่านร้อนจนเหงื่อแตก ต้องพัดกัน และทำให้ท่านแจกพระลำบากมากด้วยเพราะแย่งกัน

ก่อนที่วัดจะเจริญรุ่งเรืองหลวงพ่от่านลำบากมากและฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ นานาอุปสรรคกลางคืนก็จำวัดน้อย ต้องเจริญภาวนาตลอดเวลา ท่านบอกว่า พระของขวัญของท่านนั้น แม่ทัพมีหนึ่งองค์ คุ่มไปถึงลูกทัพได้

บรรยากาศในศาลาโรงฉัน

สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งของวัดปากน้ำ ก็คือ โรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกา คุณ ประยูร สุนทารา อดีต ไวยาวัจกรได้เล่าให้ ข้าพเจ้าฟังว่า เงินทอง ของคุณย่า (หมายถึง โยมมารดาของพระเดช พระคุณหลวงพ่อ) จะเป็นเงินก็ดีหรือทอง

รูปพรรณก็ดี ท่านได้ให้คุณประยูรจัดการขายแล้วเอาเงินเข้าโรงครัวเลี้ยงพระ ต่อไปหลวงพ่от่านกล่าวว่า “กินคนเดียว ไม่พอกิน กินมากคนกินไม่หมด” เลี้ยงพระมาประมาณ ๖๐ ปีเศษ ตั้งแต่วันละ ๒๐ บาท ๔๐๐ บาท ๖๐๐ บาท ๑,๐๐๐ บาท ๑,๕๐๐ บาท ๒,๐๐๐ บาท จนถึงวันมาฆบูชาปี พ.ศ.๒๕๒๗ มีเจ้าภาพช่วยกันเลี้ยงถึง ๘๐,๐๐๐ บาทเศษ พระเดชพระคุณว่า “วัดปากน้ำ คือกระถางรูปของนานาชาติ” ก็เป็นความจริง ได้มีชาติต่างๆ มาบวชเรียนที่ วัดปากน้ำเสมอ บ้างก็มาเลี้ยงพระบ้างก็มาเป็นคณะ พวกเขามากกราบไหว้บูชา หลวงพ่อ แม้ท่านเอกอัครราชทูตอังกฤษ เซอร์วิตติงตัน และท่านเอกอัครราชทูตศรีลังกา ก็ได้เคยมาเยือนวัดปากน้ำ

กิจกรรมอีกอย่างหนึ่งของวัดปากน้ำ ก็คือ

ในหนังสือของหลวงภูมินาถสนิท มหาดเล็กคนโปรดของล้นเกล้า

ในหลวงรัชกาลที่ ๖ ได้เล่าว่า “คือเป็นความมหัศจรรย์เรื่องหนึ่ง กล่าวคือ ครั้งหนึ่งก่อนวันวิสาขบูชา พ.ศ.๒๔๘๙ ข้าพเจ้าได้รับคำบอกเล่าจากหลวงพ่อกว่า

พิธีเวียนเทียนวิสาข-
บูชาปีนี้ หลวงพ่อได้
อาราธนาอัญเชิญเสด็จ
พระพุทธองค์ ให้เสด็จ
มาปาฏิหาริย์มาทรง
เป็นประธานในพิธีด้วย...
ทั้งคฤหัสถ์และบรรพชิต
รวม ๓๐๐ คน เดินผ่าน

ไปจนจะครบสามรอบ อุบาสกผู้หนึ่งเอะอะขึ้นว่า เขาได้เห็นพระพุทธรูป
ปาฏิหาริย์ปรากฏอยู่บนท้องฟ้า และชี้ให้ทุกคนดูขณะนั้น” ในปีต่อๆ มาพอ
ใกล้วันวิสาขบูชา หนังสือพิมพ์จะลงรูปหลวงพ่อก และเล่าถึงการเวียนเทียน
สมโภช และการปรากฏของพระพุทธเจ้าบนท้องฟ้า และในปี พ.ศ.๒๔๙๖ มี
คนมาในงานและรับพระของขวัญถึง ๑,๕๐๐ คน เฉพาะผู้ที่มิบัตรรับพระ-
ของขวัญส่วนผู้ที่ไม่มีบัตรรับพระก็มีอีกคงไม่ใช่น้อย

คำขวัญและคำจริงของหลวงพ่อก

- ๑.เกิดมาเป็นคน อย่าให้งานขาดมือ
- ๒.วัดปากน้ำ อีกหนอยแย่งกันทำบุญ (บนหอหลวงพ่อก วันเสาร์ วัน
อาทิตย์ ปัจจุบันแย่งสถานที่ที่เป็นเจ้าภาพสวดมนต์กันอยู่แล้ว)
- ๓.ทำบุญแล้วให้อธิษฐานเลิกจน
- ๔.คนมีวิชา เท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิ ใช้ไม่หมด
- ๕.ดอกไม้หอม ไม่ต้องเอาน้ำหอมมาพรม ก็หอมเอง ใครจะห้ามไม่ได้
ซากศพไม่ต้องเอาของเหม็นมาละเลงใส่ ซากศพก็ต้องแสดงกลิ่นศพ ปิดกันไม่ได้

โอราทหลวงพ่อก๊อบ ๓๐ ปีแล้ว

เมื่อวันเสาร์ที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๙๘ หลังจากได้ทำกิจเจริญภาวนาเสร็จแล้ว ได้คุยกับท่านเจ้าคุณพ่อบ้านได้ให้โอราทว่า ให้พยายามดูมารดาของเราเสมอ นั่นคือ พระอรหันต์ของเรานั้นแหละ จะทำให้เรามีฤทธิ์มีอำนาจงาฝ่าให้ชุ่มชื้น และเงินทองให้พอใช้ตลอดทั้งปี อย่าให้ขาดได้ ให้พยายามทำธรรมะหนักขึ้น แล้วก็เจริญด้วย ลาภ ยศ สรรเสริญ ลอยขึ้นมาเอง

ต่อมาเมื่อวันที่ ๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๐๐ ขณะที่ข้าพเจ้ายังรับราชการอยู่ ท่านได้กรุณาให้โอราทเป็นการส่วนตัวอีกว่า “นั่งภาวนาไป ให้สิ่งของต้องประสงค์มาเอง ลาภ ยศ เงินทอง ตำแหน่ง ความรู้”

หลวงพ่อบรรพาคำหนดรู้วาระจิตของบุคคลได้

ข้าพเจ้าได้เคยพบสองครั้ง กล่าวคือ เวลาเย็นมีแขกเหวี่ยงมาหาให้ท่านช่วย บ้างก็ถวายอาการโรค บ้างก็เขียนหนังสือให้ช่วยความทุกข์ร้อน บางรายก็นำดอกมะลิถวายเป็นถาดๆ รวมตั้ง ๓-๔ ถาด เวลาท่านก็เหลือน้อยเต็มที เข้าใจว่าท่านมีฤทธิ์รับถ้วน ถ้ามีฉะนั้นท่านจะคอยอยู่อีก อาการโรคก็มีเป็นถาดๆ ท่านก็รับตอบคำถามโดยไม่ต้องถามเจ้าตัวตั้งนี้เป็นต้น เป็นที่ทราบกันอยู่แล้ว แม้สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น) เมื่อยังไม่ได้ดำรงพระยศเป็นสมเด็จพระสังฆราช เวลาจะมาหาท่าน ท่านก็ทราบเสียก่อนแล้ว ได้ให้ปู่ลาดอาสนะ พร้อมทั้งหาน้ำฉันไว้ให้ด้วย หนักขึ้นไปกว่านั้น ท่านทราบก่อนแล้วว่า จะเป็นสมเด็จพระสังฆราช ก็เป็นจริง

สำหรับข้าพเจ้านั้น เมื่อมาเข้าวัดใหม่ๆ เมื่อถึงปีก็มาเลียงพระทราบที่ท่านชอบฉันน้ำชา ได้พยายามหาใบชาอย่างดี พร้อมด้วยถ้วยชาบางๆ และถ้วยสำหรับชงน้ำร้อน พร้อมด้วยจานกระเบื้องรอง เมื่อถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อก๊อบแล้วในใจก็นึกว่า เครื่องน้ำชาชุดนี้ อยากให้ท่านนำไปฉันในสถานที่ทำภาวนา ทันใดนั้น ท่านจะสั่งคุณประยูรว่า ไวยวัจกรในขณะนั้นว่า

ให้นำเครื่องน้ำชาชุดนี้เข้าไปไว้ในสถานที่ที่ท่านทำภาวนา ภายหลังเมื่อข้าพเจ้าเจริญภาวนาจนได้ธรรมแล้ว ท่านได้อนุญาตให้เข้าไปนั่งในสถานที่ท่านทำภาวนาของท่านได้ ปรากฏว่าในสถานที่นั้นจะไม่มีน้ำหรือน้ำชาอยู่เลย ท่านคงทำแต่ภาวนาเท่านั้น ข้าพเจ้าจึงทราบได้ทันทีว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสอนให้ทำตามความประสงค์ของเราโดยหลวงพ่อกำลังรู้ถึงวาระจิตในขณะนั้น

หลวงพ่อกำลังบอกกับบรรดาศิษย์และคนใกล้ชิด

เมื่อก่อนหน้าที่หลวงพ่อกำลังจะล้มป่วย ท่านได้บอกกับบรรดาศิษย์และคนใกล้ชิดว่า ถ้าท่านไปแล้ว ท่านจะไปดูพวกเรายู้งานบน สำหรับเรื่อง

นี้นั้น เป็นความจริงสำหรับตัวข้าพเจ้า พระเดชพระคุณได้มรณภาพ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๒ ข้าพเจ้าเกิดเรื่องเมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๔ มีเรื่องพิสดารที่น่าฟังมาก แต่ข้าพเจ้าจะขอเล่าเพียงย่อๆ กล่าวคือ

ก่อนที่ข้าพเจ้าจะไปปฏิบัติหน้าที่ราชการที่กลางแม่น้ำเจ้าพระยาบริเวณท่าเรือ (ข้าพเจ้ารับราชการกรมศุลกากร) คลองเตย ข้าพเจ้าก็ต้องลงไปตามเรือที่จอดอยู่ระหว่างลำต่อลำ ขณะที่เดินไปนั้น นัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เหลือบมองเห็นกลางอากาศทางด้านทิศใต้ ได้เห็นพระเดชพระคุณหลวงพ่อยืนอยู่กลางอากาศ (ซึ่งหมายถึงกายละเอียดของท่าน) ในขณะนั้นกลางแม่น้ำเจ้าพระยา น้ำมันเบนซินของโรงกลั่นน้ำมันเชลล์ได้ไหลอย่างกับท่อประปาแตกลงสู่แม่น้ำเจ้าพระยาเต็มไปหมดตามผิวน้ำ เมื่อปฏิบัติงานเสร็จแล้ว

ข้าพเจ้าก็หมุนตัวจะขึ้นจากเรือ ไฟได้ลุกและได้พุ่งมาติดเรือเป็นจำนวนมาก
ล้าแล้วย่างรวดเร็ว ด้วยบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ทางที่ข้าพเจ้า
หนีมาได้นั้นมีความรู้สึกเหมือนว่า **พระเดชพระคุณได้กดไว้ไม่ให้ไฟลุก ข้าพเจ้า
จึงรอดตายได้อย่างหวุดหวิด** เป็นภาพที่น่าสะพึงกลัวและหวาดเสียวยิ่งนัก และ
ข้าพเจ้าจะลืมภาพประทับใจนั้นไม่ได้เลย

หลวงพ่อเข้าฝันก่อนวันมรณภาพ

ในคืนก่อนวันมรณภาพของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ ข้าพเจ้าฝันไป
ว่าได้เห็นหีบทองอยู่ในที่สูงพร้อมเครื่องบูชาและแจกันดอกไม้ ข้าพเจ้าก็
ตีความไม่ออก ต่อมาเมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อได้มรณภาพไปแล้วสัก ๒-๓
วัน ข้าพเจ้าได้ไปยืนที่มุขตึกของโรงเรียนปริยัติธรรมชั้น ๓ มองขึ้นไป ก็เห็น
เหมือนกับฝัน จึงทราบได้ทันทีว่า หลวงพ่อตานมาบอกไว้และลาพวกเราไป

การที่พระเดชพระคุณได้จากพวกเราไปนั้นทำให้พวกเราเศร้าสลดใจ
และอาลัย เหมือนชาดรมโหรีร่วมไทรทองที่ได้อาศัยร่มเงา ปกป้องคุ้มครอง
แม้จะทราบว่าพระคุณท่านก็ยังคุ้มครองปกป้องรักษาสานุศิษย์ ดวงจิตของ
ศิษย์ทั้งหลายก็ยังเฝ้าอาวรณ์ถึงพระคุณท่านอยู่มิรู้หาย

